

[Erik Eriksen.]

nås, uden at befolkningen som hovedregel betaler, hvad det koster at bo. Det giver sig selv for de helt nye ejendomme, og for de ældre må der tages hensyn til, hvad der mangler i henseende til udstyr, bekvemmeligheder og beliggenhed.

Jeg har her nævnt en række af de forhold, hvoraf vi, gentager jeg, har kunnet lære af den økonomiske udvikling i de seneste år. Der er i og for sig ikke det mindste opsigtsvækkende heri. Fremtrædende erhvervsfolk, nationalbankens direktør, internationale organisationer, bankernes årsberetninger og adskillige fremtrædende nationaløkonomer har peget på de samme årsager til, at udviklingen er blevet skæv. For mange slog det vel nok hovedet på sømmet, da regeringens eget økonomiske sekretariat for et par måneder siden med meget stor klarhed understregede og kortlagde situationen og tilsluttede sig den vurdering, som andre økonomisk sagkyndige også havde anlagt, og som det parti, jeg tilhører, ofte havde foreholdt regeringen. For det vil jo gerne gøre helt klart, at vi fra vor side igen og igen har advaret om, at regeringens politik måtte revne med et knald, men regeringen vendte det døve øre til, og jeg må jo rigtig nok sige, at da socialdemokratiet gik til valg på slagordet „Gør gode tider bedre“, var vi nogle, der ikke rigtig kunne forstå det. Man gik til valg på dette slagord, skønt det jo ikke kunne være skjult for regeringen, at de gode tider var godt på vej til at blive dårlige. Det må beklages, at socialdemokratiet kunne vinde så mange stemmer på løftet om at ville gøre udefra kommende gode tider bedre. Det er forbløffende, men det forklejner ikke venstres politik, det forklejner ikke oppositionens politik, for den har været rigtig, og det fir-kantede forlig, som nu er indgået, tjener som bekræftelse på, at oppositionen så rigtigt og ikke malede udsigterne i for mørke farver.

Jeg mener det derfor berettiget at fastslå, at ikke alene har regeringen den altovervejende del af ansvaret for den uheldige udvikling, der har ført til det, hvori vi står i dag. Regeringen har et meget tungt ansvar for, at der ikke på et tidligere tidspunkt skete en dæmpning af hele den økonomiske aktivitet.

Jeg må måske lige her indskyde, at på mig har den megen radikale tale om samordning ikke virket ægte; jeg kunne godt sige, at den har virket hul og forloren, for er der noget, denne regering ikke har befordret, så er det samordning. Den har lagt sin økonomiske politik til rette på en sådan måde, at det blev regeringen, der startede den vilde jagt. Det har så vist ikke haft noget som helst med samordning at gøre. Derfor står det, som om denne tale mest har været til udvortes brug.

På den baggrund, jeg her har ridset op, kan vore synspunkter altså sammenfattes således: de opgaver, landet står over for, må deles i to, nemlig for det første at sanere økonomien og for det andet at tilvejebringe de bedst mulige betingelser for erhvervslivet ved vor indtræden i fællesmarkedet. Erhvervene må stilles således, at de får grundlag for at skabe en voksende produktion under de nye konkurrencevilkår.

Jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at adskillige fejl vurderer de problemer, som rejser sig ved vor forestående indtræden i fællesmarkedet. Jeg ser det således, at hvis vi forblev udenfor, ville vor økonomi blive udsat for en belastning så hård, at ikke mange ville være parat til at tåle den. Når vi kommer ind i fællesmarkedet, møder der os store muligheder, men også risiko. Hvis vor økonomi er konkurrencedygtig, så melder de store muligheder sig. Det sker, når vore virksomheder får adgang til markeder, der er mange gange større end de hjemlige. Mange af disse markeder har hidtil været beskyttet gennem høje toldmure og andre restriktioner. De bliver nu blotlagt for danske eksportbestræbelser. Men hvis vor økonomi ikke er konkurrencedygtig, fordi vore omkostninger er for høje, er det klart, at så er risikoen der, så bliver det de konkurrencedygtige virksomheder inden for fællesmarkedets lande, der får chancerne på det danske marked. Derfor er det efter min mening afgørende, at vi ikke skyer nogen anstrengelser for at give erhvervslivet de bedst tænkelige betingelser for at blive så konkurrencedygtigt, som det er muligt.

Det, jeg har registreret, er udviklingen op til, skal vi sige i dag. Det siger sig selv, at på denne baggrund er det ikke nogen ønskeopgave for en opposition at med-